

NÄLKA-

MENESTYSSARJAN
UUSI OSA!

Balladi laulu-
linnuista ja
käärmeistä

PELI

SUZANNE COLLINS

WSOY

**SUZANNE
COLLINS**

NÄLKA-
PELI *Balladi laulu-
linnuista ja
käärmeistä*

Suomentanut Helene Bützow

Werner Söderström Osakeyhtiö

Helsinki

***Nälkäpeli:
Balladi laulu-
linnuista ja
käärmeistä
ilmestyy
19.5.2020***

Alkuteos *The Ballad of Songbirds and Snakes*
Copyright © 2020 by Suzanne Collins
Suomenkielinen laitos © Helene Bützow ja WSOY 2020

OTE SUZANNE COLLINSIN ROMAANIN

**NÄLKÄPELI:
BALLADI LAULULINNUISTA
JA KÄÄRMEISTÄ**

ENSIMMÄISESTÄ LUVUSTA

On kymmenennen vuotuisen Nälkäpelin elonkorjuun aamu. Tässä kohtaauksessa 18-vuotias Coriolanus Snow on matkalla kouluun, Capitolin yläluokan Akatemiaan, jossa hän saa kohta kuulla, mikä on hänen roolinsa pelissä.

Akatemian komeaan portaikkoon olisi mahtunut kerralla vaikka koko opiskelijakunta, ja virkailijoiden, opettajien ja opiskelijoiden kulkue eteni sujuvasti elonkorjuupäivän juhlaan. Coriolanus nousi askelmat hitaasti ja yritti näyttää huolettoman arvokkaalta siltä varalta, että joku sattuisi katsomaan häntä. Hänet tunnettiin – tai ainakin ihmiset olivat tunteneet hänen vanhempansa ja isovanhempansa – ja hänen oli vastattava Snow-suvun jäseniin kohdistuvia odotuksia. Tänä vuonna, heti tästä päivästä alkaen, Coriolanus toivoi yltävänsä myös henkilökohtaisiin saavutuksiin. Ohjaajan tehtävä Nälkäpelissä oli hänen viimeinen projektinsa, sillä hän valmistuisi Akatemiasta kesällä. Opinnot olivat sujuneet loistavasti, ja jos hän onnistuisi tekemään vaikutuksen ohjaajanakin, hänellä olisi mahdollisuus saada niin iso stipendi, että se kattaisi yliopisto-opintojen kulut.

Tribuutteja oli kaksikymmentäneljä, jokaiselta kukistelulta vyöhykkeeltä oli valittu arvalla yksi tyttö ja yksi poika. Heidän heitetäisiin pian areenalle taistelemaan hengestään Nälkäpelissä. Niin oli määrätty rauhansopimuksessa, joka oli solmittu vyöhykekapinan

synkän ajan päätteeksi, ja Nälkäpeli oli vain yksi kapinallisille langedetuista monista rangaistuksista. Tribuutit tappaisivat toisiaan Capitolin areenalla, ränsistyneessä amfiteatterissa, jossa oli ennen sotaa järjestetty urheilukilpailuja ja huvitilaisuuksia, mutta jonne oli nyt tuotu läjä aseita Nälkäpeliä odottamaan. Capitolin asukkaita kannustettiin osallistumaan tapahtumaan yleisönä, mutta monet olivat vastahakoisia. Haaste olikin siinä, miten Nälkäpeli saataisiin vetoamaan katsojiin.

Ohjaajien valitseminen tribuuteille oli ensimmäinen askel siihen suuntaan. Tehtävään oli valittu kaksikymmentäneljä Akatemian parasta ja teräväpäisintä opiskelijaa, mutta heidän toimenkuvansa yksityiskohdat olivat vielä auki. Puhuttiin, että ohjaajat voisivat ehkä valmentaa tribuutteja haastatteluun ja kenties siistiäkin heitä hiukan, ennen kuin he astuivat kameroiden eteen. Kaikki olivat yksimielisiä siitä, että mikäli Nälkäpeliä aiottiin jatkaa, sitä oli muokattava elämyksellisemmäksi, ja Capitolin nuorten yhteistoiminta vyöhykkeiden tribuuttien kanssa saisi ihmiset kiinnostumaan.

Coriolanus meni mustien lippujen kehystäimestä oviaukosta holvikäytävään ja edelleen luolamaiseen Heavensbee-halliin, jossa elonkorjuuseremonian lähetystä seurattaisiin. Hän oli paikalla hyvissä ajoin, mutta hallissa vilisi jo Akatemian henkilökuntaa, opiskelijoita ja niitä Nälkäpelin virkailijoita, jotka eivät olleet töissä avajaispäivänä.

Avoxit kiersivät väkijoukossa tarjoilemassa poscaa, eräänlaista vetistä viiniä joka oli maustettu hunajalla ja yrteillä. Humalluttava viini oli kehitelty kitkerästä juomasta, jonka avulla Capitol oli selviytynyt sota-ajasta ja jonka sanottiin ehkäisevän sairauksia. Coriolanus otti lasin ja huljutti poscaa suussaan siinä toivossa, että se veisi kaalin hajun hengityksestä. Hän nielaisi vain yhden kulauksen. Posca oli vahvempaa kuin useimmat arvasivat, ja aikaisempina vuosina hän oli nähnyt monen hienon miehen nolaavan itsensä liian ahkeran lasin kallistelun jälkeen.

Ihmiset luulivat Coriolanuksen olevan rikas, mutta todellisuudessa hänen ainoa pääomansa oli viehätysvoima, jota hän soikin auliisti väkijoukossa liikkueensa. Ilmeet kirkastuivat, kun hän tervehti ystävällisesti opiskelijoita ja opettajia, kyseli perheen kuulumisia ja lateli kohteliaisuuksia.

”Luentonne vyöhykkeiden kostosta pyörii koko ajan ajatuksisani.”

”Onpa upea otsatukka!”

”Miten äitisi selkäleikkaus meni? Kerro terveisiä ja sano, että ihailen häntä.”

*

Ohjaajaprojektia valvoi henkilökohtaisesti rehtori Casca Highbottom, Nälkäpelin kunnioitettu keksijä. Hän esittäytyi opiskelijoille virkeästi kuin unissakävelijä, silmät lupsahdellen ja tavalliseen tapansa morflingin vaikutuksen alaisena. Hänen ennen hyvin vaikuttava ulkoinen olemuksensa oli lysähtänyt ja iho roikkui. Hiljattain täsmällisen lyhyiksi leikatut hiukset ja hieno puku korostivat rappiota. Highbottomin maine Nälkäpelin isänä takasi hänelle yhä vankan aseman Akatemiassa, mutta huhujen mukaan johtokunta alkoi jo menettää kärsivällisyytensä.

”Hei, kaikki”, Highbottom sopersi heilutellen rypistynyttä paperia päänsä yläpuolella. ”Luen nyt tämän.” Opiskelijat vaikenivat ja yrittivät kuulla hänen puheensa hallin metelissä. ”Luettelen tribuutit ja sanon kunkin jälkeen ohjaajan. Onko selvä? No niin. Ykkösvyöhykkeen poika menee...” Highbottom siristeli silmiään ja yritti kohdistaa katseensa. ”Lasit”, hän mutisi. ”Ne unohtuivat.” Kaikki tuijottivat Highbottomin nenällä keikkuvia silmälaseja odottaen, että hänen kätensä osuisi niihin. ”Kappas vain, jatketaan. Poika menee Livia Cardewille.”

Livian pienet suipot kasvot kirkastuivat, ja hän pumppasi ilmaa huutaen kimakasti: ”Jess!” Liviolla oli aina ollut taipumusta vahingoniloon. Aivan kuin onnekas valinta olisi ollut vain hänen ansiotaan eikä liittyisi mitenkään hänen äitiinsä, joka johti Capitolin suurinta pankkia.

Coriolanus alkoi ahdistua, kun rehtori luki takellelleen listaansa, luetteli vyöhykkeitä ja tribuuttien ohjaajia. Viimeksi kuluneiden kymmenen vuoden aikana oli nähty selvä malli. Vaurailta ja Capitolia myötäileviltä Vyöhykkeiltä 1 ja 2 tuli enemmän voittajia kuin muualta, ja kalastukseen ja maanviljelyyn keskittyneiden Vyöhykkeiden 4 ja 11 tribuutit olivat usein varteenotettavia haastajia. Coriolanus oli toivonut, että saisi ohjattavakseen ykkös- tai kakkosvyöhykkeen tribuutin, mutta häntä ei onnistanut, ja tuntui todella loukkaavalta, että kakkosvyöhykkeen poika osoitettiin Sejanus Plinthille. Coriolanuksen nimeä ei mainittu myöskään nelosvyöhykkeen kohdalla, ja viimeinen mahdollinen voittajaehdokas – Vyöhykkeen 11 poika – annettiin Clemensia Dovecotelle, energiaministerin tyttärelle. Clemensia suhtautui onnenpotkuun hillitysti, toisin kuin Livia, työnsi korpinmustat hiuksensa olkapään yli ja kirjoitti tribuuttinsa tiedot muistiin.

Jokin oli pahasti pielessä, jos tribuuttien jakamisessa oli sivuutettu Snow-suvun perillinen, joka sattui olemaan myös yksi Akatemian kärkiopiskelijoista. Coriolanuksesta tuntui, että hänet oli unohdettu – vai aiottiinko hänelle antaa jokin erikoistehtävä? – mutta samassa hän kuuli kauhukseen, kuinka Highbottom mumisi: ”Ja viimeisenä mutta vähäisimpänä Vyöhykkeen 12 tyttö... ohjaaja Coriolanus Snow.”

**KUNNIANHIMO RUOKKII HÄNTÄ.
KILPAILU KANNUSTAA HÄNTÄ.
MUTTA VALLALLA ON HINTANSA.**